de Panorama
Rebellenclub
WEEKBLAD VOOR DE JEUGD

DERDE JAARGANG
No 18 — 2 MEI 1952

Alleen voor abonné's van PANORAMA 5 ct.

DE WEKKER

DE HERMIDAL-PRIJS

DOOR ROOSJE

Wilt u vanavond nog een partij schaak spelen, vader?" vroeg prins Tello op zekere dag, eeuwen geleden, aan zijn vader, koning Hermidal van Babbaldonië. Zowel hij als zijn vader was verzot op schaken en bijna elke avond speelden zij minsten één partij. Ditmaal schudde de koning echter het hoofd. „Nee," zei hij vriendelijk, „vanavond heb ik geen tijd. Ik moet beslissen, wie dit jaar de aanmoedigingsprijs krijgt en ik moet dus weer heel wat rapporten doorwerken. Heb je soms zin om mij te helpen?"

„Natuurlijk!" riep prins Tello verrast. Hij had de rapporten, waarover zijn vader sprak, altijd al eens graag willen inzien, maar koning Hermidal had hem dat nooit toegestaan.

„Zullen wij maar meteen beginnen?" vroeg hij. „D,an hebben wij de hele avond nog om te werken."

„Dat is goed," zei de koning en samen liepen zij naar zijn werkkamer, waar de stapels rapporten al op hen lagen te wachten. De koning ging aan zijn bureau zitten en prins Tello schoof een stoel bij en weldra waren zij in de paperassen verdiept.

Wat zij nu eigenlijk deden? O, ja, dat moet ik je nog even vertellen. Je moet dan weten, dat koning Hermidal elk jaar een prijs van duizend goudstukken schonk aan diegene van zijn onderdanen, die in het afgelopen jaar de meest bewonderenswaardige persoonlijke daad had verricht.

En elk jaar ontving de koning twintig dikke rapporten over al zijn onderdanen, die goede prestaties hadden verricht. Aan een van die mensen schonk hij dan de prijs van duizend goudstukken.

De koning en de prins werkten die avond ijverig door en schoten flink op. In het begin riep Tello steeds: „O, vader, die moet de prijs hebben!" Maar langzamerhand begreep hij, dat zijn vader de prijs niet aan iedereen kon toekennen, en het gevolg daarvan was, dat hij steeds minder zei.

Als de koning las, dat een athleet het record op de honderd meter had verbeterd, dat een bakker de mooiste taart van de laatste eeuw had gebakken of dat iemand een inzamelingsactie voor de armen had georganiseerd, knikte hij steeds tevreden, maar de prijs kende hij voor dergelijke daden niet toe.

De koning en de prins waren in het vierde rapport bezig, toen Tello plotseling zijn stilzwijgen verbrak en opgewonden uitriep: „Dat is werkelijk een grote prestatie, vader! Leest u maar: ingenieur Potilar heeft dit jaar het kanaal door het Dorogebergte voltooid. Vindt u dat niet knap?"

„Ja, dat is een heel werk geweest," zei de koning. „Weet je, ik ken die Potilar heel goed. Zijn vader was ook ingenieur."

Na die woorden las de koning weer verder en Tello, die begreep, dat ook ingenieur Potilar de prijs niet zou krijgen, nam zich voor nog strenger in zijn beoordeling te worden. Pas toen zij aan het elfde rapport bezig waren, deed hij zijn mond weer open om iemand aan te prijzen.

„Kijk, vader," zei hij, „wat vindt u hiervan? Hier staat, dat Korillo een kind uit de rivier heeft gered. Dat is toch zeker wel een mooie persoonlijke prestatie, niet?"

„Inderdaad," zei de koning, „dat is een prachtige daad geweest en ik zal Korillo dan ook een onderscheiding geven. Ook hem ken ik toevallig persoonlijk. Hij is zwemkampioen van Babbaldonië. Toen hij vijfentwintig jaar was, is hij getrouwd met een schatrijke weduwe en sindsdien heeft hij tijd genoeg gehad om zich in het zwemmen te bekwamen."

Na die woorden las de koning weer verder en Tello nam zich voor nu helemaal niets meer te zeggen. Plotseling, midden in het vijftiende

rapport, hield hij het echter niet meer uit. „Nu weet ik wie de prijs moet hebben, vader!" riep hij uit. „Hier staat, dat Barral op eigen kosten een kinderziekenhuis heeft laten bouwen. Vindt u dat niet fantastisch?"

„Een mooie daad," stemde de koning in. „Ik zal Barral stellig een brief schrijven om hem persoonlijk mijn waardering te betuigen. Weet je, ik ken die Barral ook heel goed. Daardoor weet ik ook, dat hij een schat- en schatrijk koopman is en dat hij geen kinderen heeft aan wie hij zijn geld kan nalaten. Het is prettig, dat hij zulke goede dingen met zijn geld doet."

Na die woorden las de koning weer verder en Tello waagde het niet verdere voorstellen te doen. Het was daardoor koning Hermidal zelf, die het eerst de stilte verbrak. „Kijk," zei hij rustig, zijn vinger op een vel papier leggend, „ik heb het gevonden."

„Ja?" vroeg Tello gretig, „weet u, aan wie u de prijs zult geven? Laat eens gauw kijken, vader! Ik ben razend nieuwsgierig."

„Kijk maar eens hier," zei koning Hermidal. „Ik heb hier de lijst van de leerlingen, die dit jaar hun examen voor de middelbare school hebben gehaald. Een van die leerlingen is de kleine Olphar en aan hem ga ik de prijs geven."

Prins Tello keek zijn vader stomverbaasd aan. „Maar die jongen heeft alleen maar het examen van een middelbare school goed afgelegd!" protesteerde hij. „Ik zou zeggen, dat ingenieur Potilar bijvoorbeeld veel meer heeft gepresteerd. Die heeft een heel kanaal aangelegd!"

De koning schudde zijn hoofd. „Je laat je te veel door uiterlijke schijn bedriegen," zei hij. „Potilar heeft een schatrijke vader, die zijn studies voor hem heeft betaald. Het bouwen van een kanaal was voor hem dus niet zo moeilijk. Hij heeft daarbij alleen zijn gemakkelijk verworven kennis in praktijk gebracht. Bovendien is hij voor dat werk rijk betaald."

„Maar Korillo dan!" riep Tello. „Het is toch zeker wel ontzettend verdienstelijk om een kind uit de rivier te redden, niet?"

De koning knikte. „Zeer verdienstelijk," zei hij, „maar een grote prestatie was dat voor Korillo niet. Dank zij het geld van zijn vrouw is hij de beste zwemmer van het land en het redden van dat kind heeft hem dus maar weinig moeite gekost."

„Maar Barral!" riep prins Tello. „Vindt u dan niet, dat die meer recht heeft op de prijs?"

„Het is mooi, dat Barral dat kinderziekenhuis heeft laten bouwen," zei koning Hermidal, „maar een grote persoonlijke prestatie is het eigenlijk niet. Barral weet toch geen raad met zijn geld. Door het feit, dat hij dat ziekenhuis heeft laten bouwen zal hij geen boterham minder eten."

„Maar is het dan zo moeilijk om het examen van een school te halen?" vroeg Tello.

Koning Hermidal beantwoordde die vraag niet direct. „Ik ken die kleine Olphar toevallig persoonlijk," zei hij. „Hij heeft geen ouders meer en hij moet de hele dag als ezeldrijver hard werken om zijn kost te verdienen. Hij is 's avonds natuurlijk doodmoe, maar toch zat hij elke avond te leren uit de tweedehands schoolboeken, die hij op de markt kocht. Dat heeft hij zes jaar lang gedaan, omdat hij met alle geweld dokter wil worden en geen geld had om naar school te gaan. Hij had dit examen eigenlijk helemaal niet mogen afleggen, omdat hij nooit op school is geweest, maar er is voor hem een uitzondering gemaakt. Daarom vind ik het zo prettig, dat hij het examen heeft gehaald. Hij is nu natuurlijk nog lang geen dokter, maar ik denk, dat hij met duizend goudstukken zijn verdere studies wel zal kunnen betalen. Zeg, Tello, vind je het nu nog vreemd, dat ik die jongen de Hermidal-prijs geef?"

„Nee," zei Tello nadenkend, „die jongen heeft inderdaad persoonlijk meer gepresteerd dan een van die anderen. Ik begrijp nu, dat je voor verschillende mensen en verschillende prestaties ook verschillende maatstaven moet aanleggen. — Ik dank u voor deze les, vader."

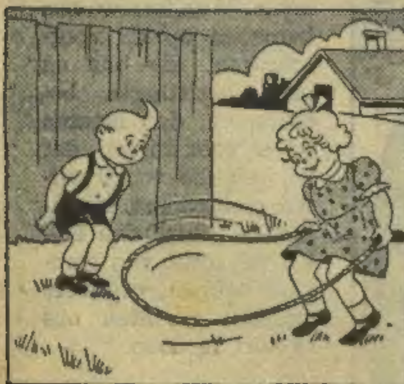
ZO TERLOOPS....

Een aardvarken is een lelijk en lomp zoogdier, dat in holen woont. Het heeft sterke graafpoten en leeft hoofdzakelijk van termieten of witte mieren, die het met zijn lange, lintvormige tong vangt.

Men kent niet veel soorten van deze varkens. De meest bekende zijn het Ethiopische en het Kaapse varken in Zuid-Afrika.

UIT DE LUIERJAREN VAN SJORS

De sok van Koosje Klap

De handwerkjuf van Koosje Klap
Ging vreselijk te keer,
Want Koosje had haar werk niet af,
En.... dat gebeurde meer!

„Nu, Koos, ik zeg 't je voor 't laatst,"
Riep juf met boos gezicht,
„Als jij niet gauw die sok afbreit,
Dan straf ik je niet licht."

„O, juf, ik zal mijn best wel doen,"
Beloofde Koosje zoet;
„Dat's je geraden kind," zei juf,
„Je weet toch, hoe het moet?"

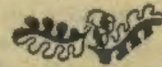
Ja, Koosje zou eens laten zien,
Dat zij dat toch wel wist;
Ze was soms heus een beetje lui,
En dat gaf wel eens twist.

Toen Koosje eenmaal bezig was,
Schonk 't breien haar veel vreugd,
Ze zag hoe 't sokje groeien ging;
Dat stemde haar verheugd.

En eindelijk, ja eindelijk,
Kwam 't sokje toch gereed,
En Koos bekeek haar werk met trots,
Vergeten was het leed.

't Is dikwijls moeilijk, het begin
Van minder prettig werk,
Maar ben je dáár maar over heen,
Dan voel je je weer sterk.

J. Heiloo

Leerrijke lessen

DE WOLF EN DE LEEUW

Een hongerige wolf, die dagenlang rond een kudde schapen had gezworven, slaagde er eindelijk in de waakzaamheid van de herder te verschalken. Hij pakte een schaap en sleepte het weg naar zijn hol in de bossen.

Dat dacht hij tenminste te doen.

Onderweg kwam hij een leeuw tegen.

„Hier met dat schaap!" brulde de leeuw.

En hij wierp zich zonder omwegen op het malse boutje, terwijl de wolf knarsetandend mocht toezien en voorzichtigheidshalve een eindje uit de buurt bleef.

„Je moest je schamen!" brieste de wolf. „Hoe kom jij, de koning der dieren, er bij, om fatsoenlijke wolven te beroven van hun rechtmatig eigendom. Jij moest het voorbeeld geven. Schaam je."

„Ha ha," schaterde de leeuw tussen twee knauwen door, „ha ha, moet je die wolf horen! Zeg, vriend, wou jij me soms vertellen, dat je dit schaap zo maar cadeau hebt gekregen van die herder? Heb jij hem soms zijn rechtmatig eigendom niet afgenomen? Het spijt je alleen maar, dat ik sterker ben dan jij en dat je me dus niet aankunt. Daarom zal ik je een goede raad geven: pak je een flink eind uit mijn buurt en dank je goed gesternte, dat je er zonder scheuren in je wolvenhuid afkomt. Han.... Grrr."

Die leeuw had gelijk tegenover de wolf, die zelf een schurk was. Want wanneer een schurk wordt beroofd van iets, dat hij zelf heeft gestolen, hoe zou hij zich dan kunnen beroepen op een wet, die hem zou moeten beschermen en helpen? Wie dat wil doen, moet er toch eerst en vooral voor zorgen, dat hij zich aan de wet houdt en niet beginnen met die wet onder de voet te lopen. Wanneer we ons beroepen op de voorschriften, die ons en onze bezittingen beschermen, dan moeten we er voor zorgen, dat wij zelf die voorschriften eerbiedigen en nakomen. Eerst dan zullen we recht van spreken hebben, wanneer anderen trachten ons te kort te doen.

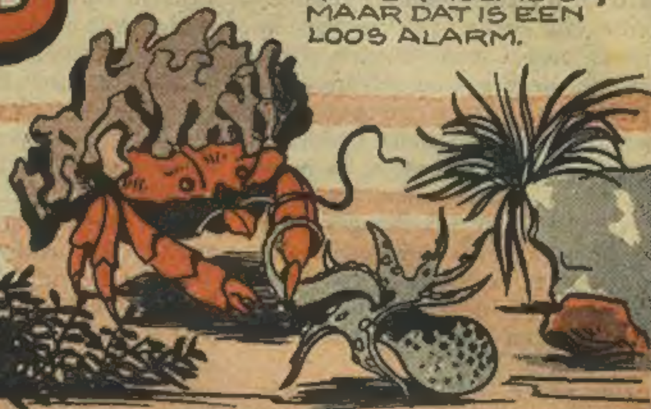
ONZE WONDERE WERELD

KRABBEN

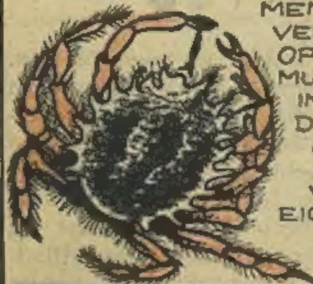
LOPEN STEEDS ZIJWAARTS EN WEKKEN, VOORAL WANNEER ZE HARD WILLEN LOPEN, DE LACHLUST OP. ZE HEFFEN HUN SCHAREN DREIGEND OP, MAAR DAT IS EEN LOOS ALARM.

WOLKRABBEN HEBBEN EEN PAAR POTEN AAN DE RUGZIJDE, WAARMEE ZE ALLERLEI ROMMEL OP HUN RUG BEVESTIGEN, ALS EEN SOORT SCHILD TEGEN AANVALLERS.

ZEESPINNEN ZIJN ONGEVEER 11 CM LANG EN STERK BEHAARD. MEN HEEFT ZE VEREEUWIGD OP VEEL OUDE MUNTEN, WANT IN DE OUDHEID DICHTTE MEN HUN ALLERLEI MERKWAARDIGE EIGENSCHAPPEN TOE.

JAPANSE REUZENKRABBEN KUNNEN MET UITGESTREKTE POTEN EEN DOORSNEE HEBBEN VAN VIER TOT VIJF METER.

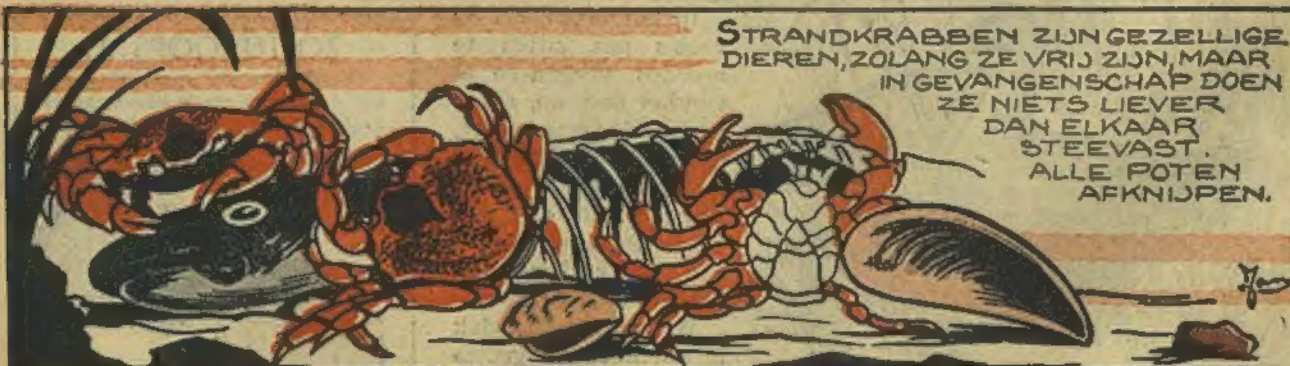

ZANDKRABBEN KOMEN AAN ONZE KUSTEN VEEL VOOR. ONDER HET ACHTERLIJF VINDT MEN VAAK EEN KUSSENTJE. DAT IS EEN PARASIET.

VIERHOEKSKRABBEN DANKEN HUN NAAM AAN HET VIERKANTIGE BORSTSCHILD. HUN OGEN ZITTEN OP LANGE, INTREKBARE STEELTJES EN MANNETJES HEBBEN EEN VOLLEDIG ONTWIKKELDE SCHAAR.

STRANDKRABBEN ZIJN GEZELLIGE DIEREN, ZOLANG ZE VRIJ ZIJN, MAAR IN GEVANGENSCHAP DOEN ZE NIETS LIEVER DAN ELKAAR STEEVAST ALLE POTEN AFKNIJPEN.

VOGELS
en hun eieren

In de maanden Mei en Juni liggen overal eieren in de vogelnesten. Op de meest verschillende plaatsen zijn deze nesten gebouwd. De spreeuwen bouwen ze onder de pannen of in een holle boom, de mezen in een nestkastje, de houtduiven in een of andere boom, de zwaluwen tegen de achtergevel van een boerderij en de kieviten draaien zo maar een kuiltje in het weiland. Iedere vogel doet het naar zijn eigen aard en iedere vogel doet het weer anders.

Het ene nest ligt prachtig verborgen, het andere ligt open en bloot.

Toch wordt er in de natuur op allerlei wijzen gewaakt tegen het uithalen en leegroven der nesten. En dat is maar goed ook, want behalve dat door de mensen veel eieren uitgehaald worden, worden ook veel nesten leeggeplunderd door de dieren. Ook sommige vogels maken zich wel van eieren en jongen meester. Het is dus wel heel nuttig, dat de natuur de broedende vogels te hulp komt. Dit kan ook weer op heel veel manieren gebeuren. Dikwijls ligt de bescherming alleen in de kleur van de eieren. Ze hebben dan precies de kleur van de omgeving. Dit is bijvoorbeeld heel mooi het geval bij de grutto en de wulp.

De eerste maakt net als de kievit haar nest op het weiland of de lage heide; de wulp zie je meer in het veen en ook in de duinstreken. Op lage heidevelden kun je ze soms allebei ontmoeten. Beide zijn het mooie, flinke vogels op tamelijk lange en dunne steltpootjes en beide hebben lange snavels.

De snavel van de grutto is helemaal recht; die van de wulp is gebogen. Daaraan alleen kun je ze al goed onderscheiden. Echter ook aan het geluid. De grutto is een drukke, zenuwachtige vogel, die almaar in de lucht vliegt, als je in het weiland komt. En steeds roept de vogel dan zijn eigen naam: „Grie-to, grie-to, grie-te, grie-te, grie-ie-too." Een heel mooi geluid overigens. De wulp is een meer stille vogel. Soms hoor je de wulpenhaan in de verte roepen. Het lijkt wel iets op jodelen.

WULP

De eieren nu van deze vogels liggen ook zo maar in een klein kuiltje op de grond. Meestal vier in één nest. Prachtige, grote eieren zijn het, bont gespikkeld. Die van de wulp zijn het grootst. Zo groot wel als een kippenei.

Maar je vindt ze niet gauw. Je kunt soms wel drie of vier keer een stukje weiland of een stukje heide aflopen en het nest niet vinden, terwijl je weet, dat het er is. Dat komt, doordat de eieren en het nest precies dezelfde kleur hebben als de omgeving.

Ook de kleur van de vogels komt met de omgeving overeen.

In het begin, als de vogels pas zitten te broeden, vliegen ze al van het nest op, als je heel in de verte nadert, maar als de broedtijd bijna voorbij is en de jonge vogels dus met enkele dagen uitkomen, dan gaan ze haast niet van het nest af.

Wij hebben eens vlak bij een broedende grutto gestaan, zonder de vogel te zien. Bij de volgende stap — wij zochten naar het nest van een wulp, verderop — zouden we er boven op getrapt hebben. Eerst toen ging de grutto van het nest. Maar zo vast zat de vogel te broeden, dat hij een eindje van het nest affladderde en een paar meter verder zonder meer weer ging zitten.

Even bekeken we toen de eieren. En ja hoor, ze waren al aangepikt door de kleine kuikens in het ei.

Met een dag, misschien die zelfde dag nog wel, zouden de eieren uitkomen. Gauw gingen we weg. De eieren mochten niet koud worden. Dan zouden de jongen doodgaan.

We zetten echter een stok in de grond, kort bij het nest. Zo konden we het gemakkelijk weer vinden.

Een paar dagen later gingen we weer kijken, maar wat ons toen overkwam, vertellen we de volgende week.

J. B. M. v. d. B.

GRUTTO

ZO TERLOOPS....

Valse pruiken zijn afkomstig uit Azië en de eerste haarkappers hebben zich in Athene neergezet.

De Singalezen op het eiland Ceylon plukken de bloemen van de agatiboom niet om er hun huis mee te versieren, maar om ze te bakken en op te eten!

WAT ZEGT MIJN NAAM?

KOMMER

Rina's ouders waren naar een toneeluitvoering geweest en Rina had in het blaadje zitten neuzen, waarop de speelsters en spelers vermeld stonden, en daar had zij de naam Kommer Kleyn gezien. Kommer! Wat een eigenaardige naam! dacht Rina. Zou dat „kommervol" betekenen en zou het de naam zijn van iemand, die in kommerlijke, in zorgvolle omstandigheden verkeerde? Het moest beslist wel een voornaam zijn, want de overige speelsters en spelers stonden in het programmaboekje ook met hun voornaam aangegeven. Toch maar eens aan meester vragen, zei ze bij zichzelf.

„Zeker," zei meester Dierx, „Kommer is een voornaam. In het Westerkwartier, in Groningen bij de Friese grens, ligt tussen Grijpskerk en Oldenhove een plaats, die Kommerzijl heet, dat wil zeggen: zijl, sluis van Kommer. De naam Kommer is van oud-Germaanse oorsprong; hij komt van het Gotisch guma, oud-Hoogduits gomo en como (Latijn: homo), met de betekenis: man, mens, en van maru: beroemd. Kommer is dus niet een kommervol mens, maar een beroemd man. En Kommer Kleyn, die zich een beroemde naam in de toneelwereld heeft verworven, doet dus zijn roepnaam alle eer aan.

Naast Kommer vinden we ook de namen Gommer en Kumer; het zijn slechts andere vormen van Kommer met dezelfde afleiding en dezelfde betekenis. Van het oude Gemprecht of Kompreth — schitterend onder de mensen — werd de familienaam Gompertz gevormd, een naam, die we nog aantreffen in een Amsterdams bankiershuis.

UIT HET LEVEN ONZER VOOROUDERS

DE VIER HEEMSKINDEREN

Madelgijs en Reynout trokken dus met Beyaert naar Parijs. Eerst namen zij echter hun intrek in Orleans, waar de tovenaar Madelgijs zijn neef veranderde in een jongeling van amper vijftien jaar. Ook Beyaert werd onder handen genomen en veranderde van een pikzwart in een sneeuwwit ros. Ze wisten alle listen en hinderlagen te omzeilen en bereikten veilig Parijs. Daar veranderde Madelgijs Beyaert weer in een onooglijke knol, die de spotlust opwekte van alle Parijzenaars.

„En nu," zei Madelgijs, „wees slim. Ik wens u alle goeds en wacht op u aan de overkant van de Seine."

Intussen begon het rijden om de keizerskroon. Beyaert liep op een sukkeldrafje, maar toen Reynout hem even aanporde, begon Beyaert te rennen, zó hard, dat geen paard hem kon bijhouden.

Dus nam Reynout eenvoudig de keizerskroon van de staak, waarop ze hing, en hij reed er mee naar de overkant van de Seine. Maar dat was niet naar de zin van de keizer, die langs de Seine draafde en zijn kroon terug wilde.

„Nee," riep Reynout, „ik heb ze eerlijk gewonnen. Ik ben je neef Reynout en het goud er van zal ik aan mijn bedienden geven."

Daar kwam Madelgijs aangereden en toen de keizer hem zag, gaf hij alle pogingen om zijn kroon terug te krijgen maar op.

„Laat hem met rust," zei de keizer, „want door zijn toverkunsten zou hij ons allemaal doen verdrinken in de Seine."

„Zo is het," lachte Reynout.

En samen met Madelgijs reed hij met de kroon van de keizer weer naar Montalbaen terug. De keizer zat echter in het nauw. Want wat was een keizer zonder kroon? Karel zon dus op een list om niet alleen zijn kroon, maar ook de vier Heemskinderen weer in handen te krijgen. *Wordt vervolgd*

BAS EN BES

't Wordt avond en Bas en Bes bevinden zich op 'n veldweggetje op zoek naar een schuur, waar ze kunnen slapen. Ze stoten op een troepje padvinders, die thee aan het zetten zijn

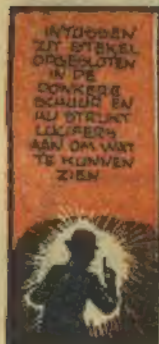

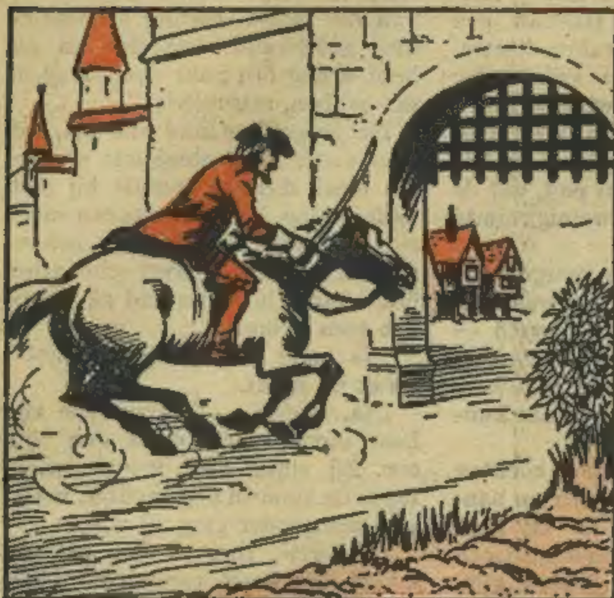

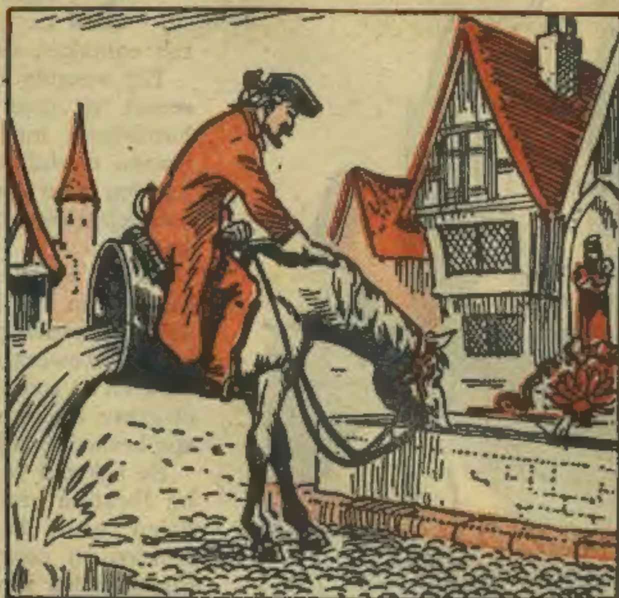

De wonderlijke avonturen van BARON VAN MUNCHHAUSEN

13. In de oorlog tussen de Russen en de Turken streed de baron aan Russische zijde. Hij trok ten strijde op zijn nieuwe officierspaard, een wel heel bijzonder dier, te oordelen naar wat de baron er over vertelde. Bij een achtervolging van de Turken was de baron de huzaren, aan wier hoofd hij stond, ver vooruitgeijld en hij galoppeerde alleen een stad binnen, waardoor de Turken juist waren teruggetrokken.

14. De vijand bleek verdwenen en zo liet hij zijn trouwe ros drinken aan een fontein. Na enige tijd begon hij er zich over te verwonderen, dat het dier maar niet ophield met drinken, en toen hij even omkeek, zag hij, dat het achterste deel van zijn paard ontbrak. De valpoort van de stadsmuur moest naar beneden gelaten zijn, juist op het ogenblik, dat hij de stad binnenreed, en het dier in tweeën hebben gesneden.

15. Nu is echter een half paard altijd nog beter dan helemaal geen paard en dus spoedde de baron zich op het voorste gedeelte van zijn ros terug naar de stadspoort en daar vond hij het achterdeel op de grond liggen, nog levend en trillend. Gelukkig was de hoefsmid van de huzaren een bekwaam man en hij slaagde er in de beide helften weer aan elkaar te hechten, zonder dat het paard er last van had.

16. Hij gebruikte daarvoor twijgjes van een laurierboom, die in de nabijheid stond. „De wonden genazen voorspoedig," zei de baron, „en, wat alleen bij zulk een merkwaardig paard kon gebeuren, de twijgen begonnen in het lichaam van het dier te groeien en vormden een prieel over mij heen, zodat ik, onder veel bekijks, in de schaduw reed van de laurierbladen van mijn eigen paard."

MIRA'S SCHOENTJES

Eens — maar het is al eeuwen geleden — leefde er in Bagdad een schoenmaker, die Ibrahim heette.

Hij woonde in een vrij nauwe straat en daar de winkeliers en handelaars hun waren vóór hun huizen uitstalden, bleef er in het midden maar een smal pad, dat de wandelaars en kopers weinig ruimte bood.

Reeds vroeg in de morgen zat Ibrahim in zijn kleurig gewaad bij zijn honderden paren schoenen — haast onbeweeglijk en vol waardigheid, en hij rookte zijn tschiboek — de grote, lange pijp, met haar kunstig besneden kop en steel.

De rijksten van Bagdad kochten bij Ibrahim hun schoenen en sandalen, want beter dan bij hem konden zij nergens terecht. Geen schoenmaker wist het groene, gele, rode en blauwe leder zó te vlechten en te bewerken als hij en niemand hunner bestikte het zó fraai met zilver- en gouddraad en pareltjes.

Ibrahim was een meester in zijn vak, maar kapotte schoenen herstelde hij nooit. Dat vond hij een allerakeligst werk. Kwam iemand met een stukgelopen schoen of sandaal, dan probeerde hij hem duidelijk te maken, dat het véél verstandiger was maar dadelijk nieuwe aan te schaffen.

Op een middag zat Ibrahim wéér bij zijn schoenen. Het was brandend heet en de wandelaars wisten het zweet van voorhoofd en wangen. Maar de hitte deerde Ibrahim niet. Hij keek vrolijk en tevreden, want hij had 's morgens aardig wat verkocht. En wat hij nog veel prettiger vond — Mira zat bij hem, zijn enig dochtertje van tien jaar, van wie hij zo zielsveel hield. Het meisje speelde met haar ravenzwarte lokken, maar telkens keek zij haar vader aan met iets vleiends in de donkere oogjes — net of zij hem wat wilde vragen.

Ibrahim had het spoedig gemerkt.

„Wat wil mijn kleine Mira?" vroeg hij vriendelijk.

Met een sprongetje was het meisje overeind en zij sloeg haar armpjes om vaders hals.

„Vader....." lachte zij en haar donkere oogjes keken hem smekend aan, „u hebt vanmorgen zoveel van die mooie, blauwe schoentjes met gouddraad verkocht en nu hebt u nog één paar over. Mag *ik* die hebben, alstublieft?"

Het aanvallige kind wist wel, dat haar vader haar zelden iets weigerde. Maar ditmaal stemde hij niet dadelijk toe. Mira had pas een snoezig, purperkleurig kleedje gekregen en nu wilde zij weer schoentjes ook! Aan schoentjes had zij waarlijk geen gebrek.

„Je moet zuinig zijn, kindje!" sprak hij zacht.

„Ja, vader.....!" fluisterde zij, haar mondje héél dicht aan zijn oor. Zij vlijde haar warme wang tegen de zijne en nog zachter, maar veel dringender ging zij voort:

„Vadertje, toe.... doe het nu maar! Ara heeft vanmorgen toch óók zulke schoentjes gekregen? Zij staan haar wát aardig."

Ibrahim wist zich al overwonnen. Als die blauwe schoentjes Mira's vriendinnetje zó goed stonden, dan moesten zij aan de voetjes van zijn lieveling nog véél, véél mooier staan!

„Je mag ze hebben, hoor!" stemde hij toe.

„O, vadertje....!" Het was een kreet van verrukking en Mira drukte haar armpjes nóg vaster om zijn hals.

De volgende middag woog de hitte nog zwaarder en de nauwe straat lag vrijwel verlaten. Mira deed alles, wat zij kon, om haar vader te bewijzen, hoe dankbaar zij wel was, en al stond het zweet haar ook op voorhoofd en wangen — toch stofte zij behoedzaam elk paar schoenen met een bundeltje veren af.

Ibrahim merkte, dat zij moe was. Hij zag haar lome beweginkjes en knikte haar vriendelijk toe.

Dan lichtte er eensklaps iets toornigs in zijn oog. Want langzaam en met afgemeten schreden naderde een Bedoeïen. Zijn mantel was op tal van plaatsen gelapt, maar aan de lengte en de wapens, die de wandelaar in zijn gordel droeg, zag Ibrahim, dat hij een stamhoofd was.

Een Bedoeïen, en dan nog wel een sheik! dacht Ibrahim. Er groefden zich diepe rimpels in zijn voorhoofd.

Een Bedoeïen! Een van die zwervende Arabieren der woestijn, die het de karavaanreizigers zo lastig konden maken! Bedelaars en dieven, die overal zwierven en stalen, wat van hun gading was. Er waren ook wel brave lieden onder hen, maar zij vormden toch een uitzondering.

Voor Ibrahim's uitstalling stond het stamhoofd stil en met begerige blikken bleef hij staan kijken.

„Vrede zij u, o, koopman!" begon hij zacht. „Ik ben Selim, de sheik, en ik smeek u de schoenen van mijn dochtertje te herstellen. Men zegt, dat u een kunstenaar bent!"

Wat was die Bedoeïen beleefd! Ibrahim was er door getroffen. En dan.... de sheik noemde hem een kunstenaar! Zelfs in de woestijn had men dus van hem gehoord!

„Vrede zij ook ú!" antwoordde Ibrahim. „Laat echter nooit schoenen lappen, o, sheik! Hoe goed ook gedaan.... zij houden toch altijd een gebrek! Wie wijs is, koopt dadelijk nieuwe schoenen!"

De Bedoeïen zuchtte en boog het hoofd.

„Ik weet het!" sprak hij op treurige toon. „Maar ik ben arm en nieuwe schoenen kan ik niet kopen!"

Toen Selim dit gezegd had, haalde hij van onder de wijde plooien van zijn kleed twee meisjesschoentjes van blauw en geel gevlochten leer. Hij overhandigde ze aan Ibrahim en zei:

„Toen ik mijn tent verliet, nam ik Zirpa's schoentjes mee en ik beloofde haar, dat ik ze zou laten herstellen. Toe, doe het maar.... ik smeek het u! Het zijn de enige, die Zirpa bezit.... Zij heeft in geen weken een voet buiten onze tent kunnen zetten...."

Ibrahim zweeg, maar hij nam een van de armelijke schoentjes en met een snelle beweging stak hij zijn vinger door een van de gaten van de zool en het versleten bovenleer.

„Geloof mij, o, sheik..... geen schoenmaker kan deze schoentjes zó herstellen, dat de voeten van uw dochtertje zich niet zullen wonden aan de doornen der woestijn! Heus, het kán niet..... werkelijk niet!" zei Ibrahim. „Kom, neem een paar nieuwe! Ik zal er niet veel voor vragen, hoor! Kijk eens naar die rode schoentjes daar, bij uw voet! Voor drie piasters zijn zij uw eigendom! Dat is toch werkelijk voor niets!"

„Ik héb ze niet.... geloof mij toch!" sprak Selim droevig. „Arme Zirpa.... is er dan niemand, die medelijden met ons heeft.....?"

Verlegen kwam Mira wat naderbij en een donker blosje kleurde haar wangen.

„*Ik* zou u graag helpen!" sprak zij zacht.

De sheik had haar lieve woorden verstaan en zijn ernstig gelaat straalde eensklaps van blijde hoop.

„Vader....!" vleide Mira en vlug als een hinde zat zij één-twee-drie op zijn knie. En ook nú sloeg zij haar armpjes om zijn hals.

„Vadertje, help hem toch!" smeekte zij.

„Ik denk er niet aan!" antwoordde Ibrahim. „Ga wat spelen en laat ons alleen!"

De kleine Mira voelde daar echter niets voor. Zij sloot haar armpjes nog vaster om vaders hals en met haar liefste stemmetje fluisterde zij:

„Mag ik hem mijn nieuwe schoenen geven? Ik heb er immers méér dan genoeg?"

Ibrahim bewoog zich niet eens. Geen trek van zijn gelaat verried, dat hij zijn dochtertje had verstaan.

Maar Mira gaf de moed niet op.

„Vader, toe..... *ik* was er zo blij mee, maar Zirpa..... och, zij zal er nog véél, véél gelukkiger mee zijn!"

Toen Mira *dit* gezegd had, boog Ibrahim het hoofd en hij kuste haar donkere lokken.

„Mag het, vader....? O, wat is dát lief van u!"

Even wreef zij haar wang tegen de zijne en toen gleed zij van zijn knie.

Selim had de twee onafgebroken aangekeken, maar wat het meisje nú deed, nee.... de arme Bedoeïen wist niet, wat hij zag. Het leek een heerlijke, wondermooie droom.

Mira was gaan zitten en zij maakte haar nieuwe schoentjes los. Toen wikkelde zij ze in een doek en op haar blote voetjes op de sheik toetredend, sprak zij zacht:

„Voor u....! Voor Zirpa.....! Neemt u ze mee?"

„Kind.....!" kreet de arme man ontroerd.

Hij nam haar gezichtje in zijn grote, sterke handen en kuste haar op het voorhoofd.

Mira's donkere kijkers straalden hem tegen. Zij voelde zich zó prettig, zó gelukkig..... zó blij!

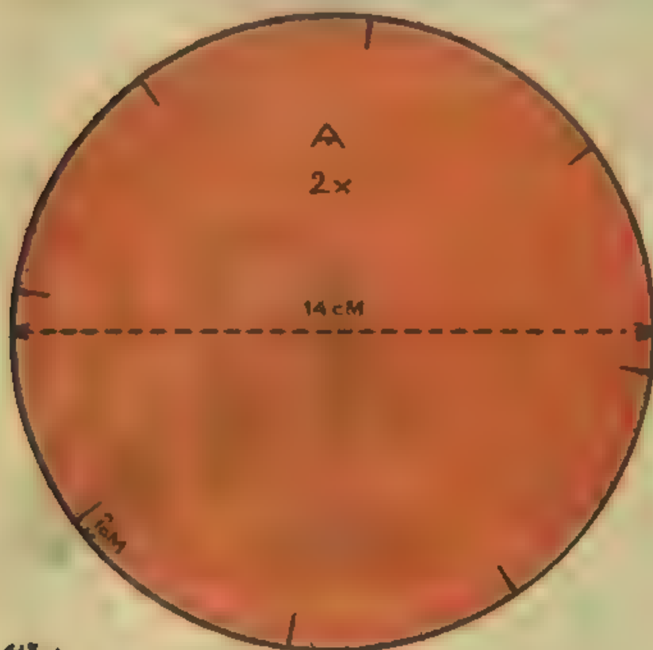
Want de kus van het arme stamhoofd vertelde haar — en véél beter dan een heleboel woorden! — hoe innig dankbaar hij haar was.

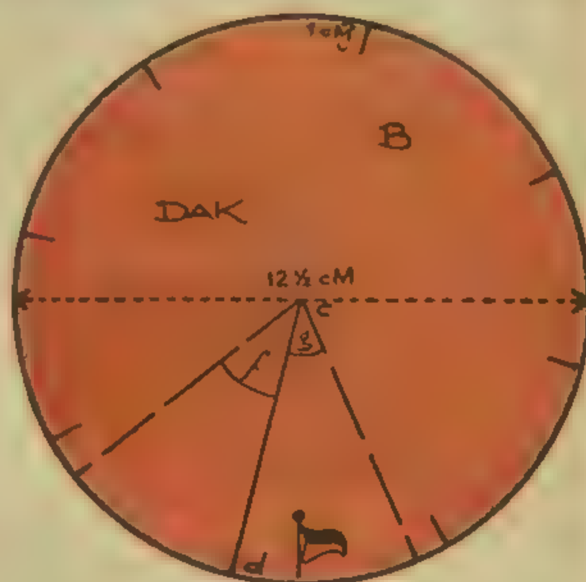
C. G.

De kleine knutselaar

EEN PAPIEREN MALLEMOLEN

Je hebt hiervoor nodig stevig pakpapier. Hoe steviger hoe beter. Begin met het uitknippen van twee papieren schijven met een middellijn van 14 cm, fig. A. In de rand van beide schijven maak je acht insnijdingen, ter lengte van een centimeter.

Nu knip je een derde schijf met een middellijn van 12½ cm. En ook de rand van die schijf voorzie je van een aantal insnijdingen. Deze dienen om die rand te kunnen omvouwen en vastplakken op een der A-schijven. Die derde schijf snij je verder in volgens lijn cd, vanaf de rand tot in het midden. Het stuk g voorzie je van gom of plaksel en je schuift er het stuk f overheen en plakt dat er op vast. Aldus krijg je een puntvormig dak, dat je nu goed vastplakt op een der A-schijven.

Nu knip je verder 8 stroken van 1½ cm breed en 10 cm lang. Fig. C. Je vouwt ze in het midden over de hele lengte, zodat je C1 krijgt, en boven en onder maak je in de vouw een snee. Je moet er echter voor zorgen dat die sneetjes (e) alle precies even ver van de rand liggen, anders komt jullie molen

scheef te hangen en dat is niet de bedoeling.

Nu zet je de molen in elkaar.

Die acht C-stroken dienen om beide A-schijven met elkaar te verbinden. Dat gebeurt door middel van de inkervingen, die je in schijven en stroken hebt gemaakt. Zie fig. Cz. Zijn de acht stroken precies even lang en de e-insnijdingen allemaal evenwijdig van elkaar, dan zit jullie molen meteen flink in elkaar.

Nu steken we een stevige ijzerdraad (oude breinaald) dwars door het middelpunt van de beide A-schijven, zodat de punt van de stang precies tegen de punt van het dak stut. De onderkant van de stang zetten we vast in een flinke kurk, waarin we, om hem een breder steunpunt te geven, ook een drietal lucifers hebben gestoken.

Nu knip je allerlei dierenfiguren, plakt die op stevige stroken papier waarvan je de onderkant omvouwt en je plakt ze op verschillende afstanden op de onderste A-schijf. Dan is de molen meteen bevolkt.

Wie het nog mooier wil doen, kan in de rand van de bovenste A-schijf gaatjes prikken en door die gaatjes allerlei kleurige stukjes wol laten afhangen. Daardoor krijgt de molen aan de bovenkant een franje.

Boven op de top van het dak plak je natuurlijk nog een vlaggetje. Nu even blazen van opzij of een zachte tik met de vinger en de molen draait dat het een lust is.

SAMBO MET DE SLURF

Hier is de kleine Sambo, die nodig aangekleed moet worden. Hij heeft kleren genoeg, de rakker; zie maar naar de plaat.

Als je niet weet, hoe je het aanleggen moet om Sambo aan te kleden, moet je maar even opletten.

Om te beginnen moet je de tekening eerst opplakken en dan uitknippen.

Door langs de stippellijnen de rode band achter de olifantenkleuter naar achteren te vouwen, kunnen we het ventje laten staan.

Op Sambo's kop zie je een zwarte streep tussen zijn oren lopen. Langs die streep maak je een insnijding.

Dan vouw je de witte lipjes, die aan Sambo's pakjes zitten, naar achteren en wanneer je nu zo'n pakje met de lipjes over Sambo's schouders heen aan hem ophangt, zul je zien, dat hij er direct veel gekleder uitziet.

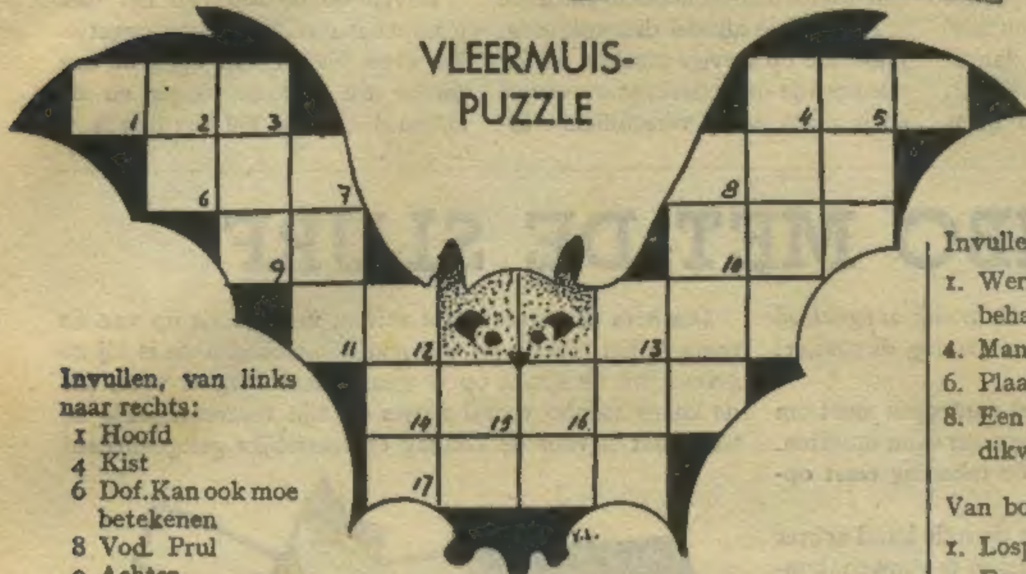
Om hem een muts op te zetten, moet je de lip van de muts in het gleufje (a) van zijn kop steken. Dan is hij zo gereed om de straat op te gaan. Maar zorg er voor, dat de kleine Sambo vooral netjes op zijn matrozenpakje is, want dat is voor de Zondag en feestelijke gelegenheden!

WIE PUZZELT ER MEE?

VLEERMUIS-PUZZLE

Invullen, van links naar rechts:
1 Hoofd
4 Kist
6 Dof. Kan ook moe betekenen
8 Vod. Prul
9 Achter
10 De man van tante
11 Is een losplaats voor schepen en ook een vogel
13 Zintuig. Maakt deel uit van het hoofd
14 Is een roofvogel
17 Is een steekwapen met ruitvormige punt

Van boven naar beneden:
2 Voorbij
3 Gebruikt moeder om in te bakken
4 Gebruikt men om gaten te maken
5 Lichaamsdeel, en ook: niet rijk
7 Deel van een boom
8 Zeer zwaar metaal
12 Soort paling
13 Is honderd gram
15 Is een dwarshout aan een mast
16 Voegwoord

ZWANEN-PUZZLE

Invullen, van links naar rechts:
1. Werktuig om het haar mee te behandelen
4. Man van Eva
6. Plaats in Gelderland
8. Een vervoermiddel, waarin je dikwijls zit

Van boven naar beneden:
1. Losplaats
2. Een leiding voor het bloed
3. Soort worm
5. Een maand
7 Een voegwoordje

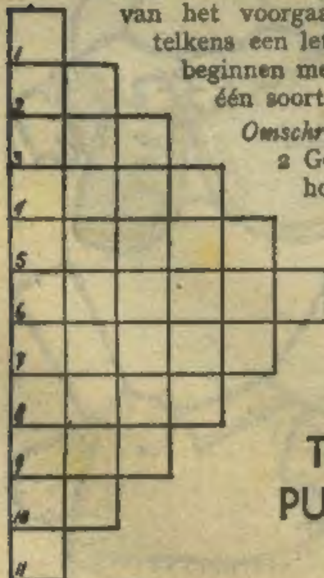

TRAP-PUZZLE

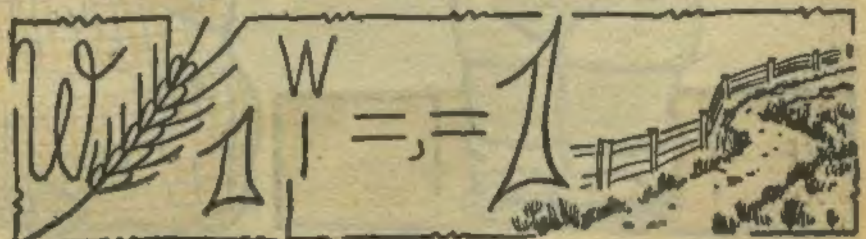
Maak, tot en met 6, nieuwe woorden met de letters van het voorgaande woord *plus* een; vanaf 7 telkens een letter minder nemen. Alle woorden beginnen met dezelfde letter. Er komt maar één soort klinker voor.

Omschrijving

2 Gezinslid, 3 Onwankelbaar, 4 Rond hout, 5 Afbeelding, 6 Dorp of stad, 7 Kleefstof, 8 Samentrekking van Pasen, 9 Reisverlof, 10 Naschrift

ONZE SPREEKWOORDENREBUS

1	×	•	•	•
2	•	×	•	•
3	•	•	×	•
4	•	•	•	×
5	•	•	×	•
6	•	×	•	•
7	×	•	•	•

INVULRAADSEL

Hier moeten zeven woorden komen van 4 letters. Als je die woorden goed invult, heb je op de kruisjes de titel van een boek, dat je vast wel hebt gelezen.

1 Erg beweeglijk
2 Aardig, beminnelijk
3 Ander woord voor niets
4 Zeer warm
5 Gereedschap om mee te harken
6 Een mooie bloem
7 Staat 's avonds vaak aan de hemel

OPLOSSINGEN VAN DE PUZZLES UIT ONS VORIG NUMMER

DUBBELE RUITPUZZLE

M
A I
N E
D I E P
R O
U O
K
A A
L A
M A A S
E T
E A
L

KLAVERBLAD

VIOOLTJE
MEIKLOKJE
MARGRIET

KAMRAADSEL

1 Ster, 2 Pop, 3 Ezel, 4 Een, 5 Lied, 6 Ton, 7 Uien, 8 Iep, 9 Noor.
Van links naar rechts lees je: SPEELTUIN

BERGPUZZLE

K
L A F
W A T E R
G E L I D
V E E R T E
V E R S T A N D

Spreekwoordenrebus

IN TEL ZIJN

Deze uitdrukking betekent letterlijk: meegeteld worden, er bij geteld worden. En met iemand, die meegeteld wordt, houdt men rekening. Vandaar komt men gemakkelijk tot de figuurlijke betekenis: geacht worden. En van iemand, die geminacht wordt, die met de nek wordt aangekeken, zegt men dan ook: hij is weinig of hij is niet in tel.

HONDENPUZZLE

L A B E L
E R T S E N
P E E T G A
E N O D E R
L A M M E E

VOGELPUZZLE

KLEURPLAAT

ZEEPKISTRENNERS

ROOD: helm, bloemen, auto,
GEEL: weg, vergiet,
BLAUW: lucht,
GROEN: bomen en gras,
BRUIN: molen, schaduw onder auto

Hamid, de dappere

De slavenhandelaar Karel Zorn heeft in zijn uraniummijnen inboorlingen aan het werk gezet. Sjeik Hamid doet een poging om hen te bevrijden, maar hij loopt in een val en is met Pepi Zorn's gevangene.

